

Здатність перемагати, коли весь світ кричить «здавайся!».

Здатність співати рідні пісні своїм дітям на іншому краї землі.

Здатність віддати все, навіть життя, за те, що істинно цінне.

Здатність творити майбутнє, саджати дерева, відкривати книгарні, ростити дітей, малювати картини, знаючи, що будь-якої миті твій шлях тут може скінчитися.

І нарешті, незважаючи ні на що, здатність бачити майбутнє й силою своєї віри та силою своїх справ наближати його.

Ідентичність неможливо придумати.

Неможливо уявляти, що ти є кимось.

Можна тільки бути тим, ким ти є.

А світ – вертеп.

Кажу я з гіркотою: цей світ – вертеп. І, мабуть, щонайважче – у ньому залишатися собою, від перших днів своїх і до останніх не бути ні актором, ні суфлером, ні лялькою на пальчиках облудних, а лиш собою кожної години, а лиш собою кожної хвилини, з лицем одвертим твердо йти на кін...

(Г. Чубай)

Схоже, що всі ми врешті отримали шанс бути тими, ким ми є. Отримали шанс гідно відповісти: «Я – це Я».

Великий шанс, що дається раз на життя. Дорого оплачений.

Дуже дорого.

Не нехтуймо ним.

ДІМ

Дім.

Коли я створювала свою систему роботи з ідентичністю, то забула про один важливий елемент. І тільки втрапивши його, зрозуміла, наскільки велика частка належить йому в тому, що називаємо словом «Я».

Дім.

У який ми, непомітно для себе, уростаємо власним корінням, і який росте крізь нас. Який наповнюємо собою, своїми сенсами, і який наповнює нас своєю тишею та світлом, своїм особливим часом і майже священним порядком речей. Який є нашою основою, трампліном у бурхливий океан життя й одночасно – драби-

ною в небо. Який має нерушимі стіни, щоб ховатися за ними від кривди світу й зализувати рани, коли дуже болить.

Наша персональна ойкумена. Наш тихий і безпечний острів, із якого не страшно відправлятися ні на край світу, ні в космічні простори. Адже він – Дім – із недільними сніданками й тонким світлом надвечір'я, з ароматом свіжого яблучного пирога й шелестом улюблених книг – буде завжди...

Так здавалося.

І тільки втративши його, ми зрозуміли, наскільки сильно ми самі належимо Дому! Якими маленькими та вразливими зробилися без нього! Як непереборно потребуємо його!

Завдяки рідним, друзям, волонтерам мільйони українців у багатьох куточках світу змогли відчутися майже як удома. І – відновити у своєму серці свій власний Дім.

Інколи, щоб знайти щось, необхідно втратити. І щойно втративши, починаєш не тільки цінувати, але й бачити – більше, глибше, об'ємніше.

Бачу зараз і я, ясно й чітко: Дім кожного з нас росте вглиб тієї землі, яка дала нам життя, і ввись та вшир, проростаючи своєю кроною в міста, країни, нації, сягаючи меж нашої планети й навіть пробуючи подолати їх.

І, може, мають рацію візіонери й філософи, називаючи українців першою планетарною нацією з міцним і глибоким корінням та широкими крилами – думкою, що сягає далей Усесвіту.

І як би далеко не полинули ми, нас міцно триматиме коріння Дому, адже він – щось значно більше, ніж стіни й дах.

Тепер я знаю це напевно.

